

De jacht op de schat

Marco Lodoli

De jacht op de schat begon vanochtend vroeg. We waren met een groep van zeven of acht kinderen, en lachend vertrokken we vanaf het schoolplein over de platanenlaan naar zee. Ik voelde me fris als de lucht die ik inademde, blij dat ik met mijn vrienden was, al kende ik sommige pas sinds gisteren, van de bar aan het strand. De eerste aanwijzing luidde: 'Ontdek het Grieks en het Latijn, achttien word je en minder stom zal je zijn'. Dus haastten we ons naar het Julius Caesarlyceum, er lag een woordenboek op de trap met daarin een vel ruitjespapier: 'Zoek het vlot, de liefde, het lied van het lot'. Op een holletje kwamen we bij de Harteklop aan, de strandtent van de grotere jongens. Op blote voeten zochten we onder alle vloten die aan land waren getrokken. Onder het laatste lag de hoes verstopt van een plaat vol gevoelens en beloften, en daarin zat nog een briefje. Ik las het met mijn hoofd naast dat van Maria, haar wang raakte even de mijne, haar haren waren blond, glad en roken lekker, en ik kuste haar. Samen kwamen we bij de dorpskerk aan, want de aanwijzing was: 'De klokken luiden, terwijl de rijst neerdaalt, je hebt ja gezegd, iemand heeft het zo bepaald'.

Naast het altaar, in een fluwelen kistje, lag weer een briefje, en dat verwees ons – maar langzamer, alsof er geen haast meer was – naar de supermarkt aan de grote weg, omdat het orakel zei: 'Met je karretje vol, en je hoofd op hol, begint nu de lol'. Vrienden waren er niet veel meer, eigenlijk, als ik me goed herinner, waren alleen Maria en ik er nog bij de karretjes, God mag weten waar de anderen gebleven waren. En daarna volgden we honderd aanwijzingen, of misschien minder, misschien maar een stuk of tien, we kwamen bij een huis, bij de fabriek, bij het park, en mijn benen deden een beetje pijn en Maria hoestte in haar hand, en toch kuste ik haar. En daarna, hoe is het mogelijk? verdween ook Maria, nog vóór het briefje van het kerkhof, en nu zit ik hier op een boomstronk in het dennenbos bij de zee, ik weet niet hoe ik hier ben gekomen en ook niet hoe lang deze jacht op de schat al duurt. Ik weet dat ik in het maanlicht naar mijn handen kijk, en ze lijken oud, en mijn rug wordt krom, en ik heb geen zin meer om verder te gaan met vreemde opdrachten op weer een ander briefje. Ik ben op mijn bestemming, ik voel me zelfs goed, ik ben niet bang voor die donkere schim die op een vrouw lijkt of misschien op een dier of misschien nergens op, die schim die nu voor me staat en me omhult.